

Житие на преподобния наш отец Максим Изповедник

Великият не само по име, но и по целия си живот преподобен Максим бил роден в престолния град Константинопол. Родителите му били знатни и благочестиви и му дали сериозно научно образование. Той изучил из основи философията и богословието, достигнал висша слава с мъдростта си и бил уважаван дори в царските палати. Заради неговия ум и праведен живот, цар Ираклий го почел, въпреки волята му, със званието първи секретар и го направил свой съветник. Преподобният Максим се ползвал с любовта и уважението на придворните и донасял много полза на целия царствен град.

По това време възникнала ереста на монотелитите, които признавали в нашия Господ Христос само една воля и едно произволение. Тази ерес се развила от предишната евтихианска ерес, която безразсъдно признавала в Христа само едно естество, въпреки православното изповедание, което утвърждава в нашия Господ, възплътилия се Бог, две естества и две воли, две произволения и действия, присъщи за всяко естество, но съединени в едното Лице на Христа, защото Христос е Бог, неразделяем в две лица, но неслитно познаваем в две естества.

Защитници и разпространители на монотелитството били отначало Кир, патриарх Александрийски, Сергии Константинополски и дори самият цар Ираклий, когото те увлекли в своята ерес. За да я утвърдят, двамата свикали поместни събори - в Александрия и в Константинопол, разпратили навред своите постановления и прелъстили целия Изток. Само свети Софроний, патриарх Йерусалимски, се противял и не приемал лъжеучението.

Блаженият Максим видял, че ереста е проникнала и в царските палати и е заблудила дори самия цар, затова започнал да се опасява и други по неговия пример да не се увлекат от нея. Той оставил званието си и цялата светска слава и отишъл в отдалечения Хризополски манастир, където станал монах, според думите на псалома: *"Желая по-добре да бъда при прага на Божия дом, отколкото да живея в шатрите на нечестие"*. След няколко години заради добродетелния си живот той бил избран за авва, или настоятел, на манастира.

Междувременно патриарх Сергии внушил на цар Ираклий да напише изповедание на тяхната неправда вяра. Царят нарекъл това изпълнено с монотелитска ерес изповедание "ектезис", тоест изложение, и заповядал на всички да вярват така, поради което Христовата Църква била раздирана от смутове.

Като виждал как се вълнуват църквите в Константинопол и по целия Изток и как се множат и укрепяват еретиците, а православието се умалява и се колебае, връхлитано от бурите на гонението, авва Максим скърбял духом, въздишал и много плакал. Той научил, че на Запад ереста не намерила последователи и била напълно отхвърлена, защото римският папа Северин не приел царското "изложение", а приемникът му папа Йоан на събор предал ектезиса на анатема. Блаженият Максим оставил своя манастир и отишъл в западните страни. Той не можел да се установи в Йерусалим поради нападенията на сарацините и искал да се засели в стария Рим, предпочитайки да живее с православни, които твърдо пазят вярата. По пътя си посещавал епископите на африканските градове и беседвал с тях, утвърждавал ги във вярата и ги учел как да избегнат коварството и хитроумно изpletените мрежи

на противниците. На живеещите далече той изпращал послания, в които ги поучавал в правоверието и ги убеждавал да се пазят от ереста.

През това време починал Константинополският патриарх Сергии, а мястото му заел Пир, привърженик на същата ерес.

Още докато преподобният Максим бил в Африка, там пристигнал и избягалият от своя престол Пир, който започнал да обикаля градовете и да прелъстява православните в своята ерес. Много вреда би причинил той на Христовата църква, ако нямаше за противник преподобния Максим, с когото се срещал и с часове се състезавал в спорове за вярата.

По желание на патриция Григорий, управителя на тази страна, африканските епископи трябвало да се съберат в Картаген, за да послушат споровете на двамата за вярата. Когато пренията започнали, богомъдрият Максим победил Пир, опровергал доводите му въз основа на божествените книги и догматите на светите отци. Той доказал, че тъй като в Христос Господ има две естества, в Него трябва да има и две воли, две произволения и действия – обаче, неразделими в едно лице.

Победеният Пир се присъединил към православните и бил приет от Църквата с любов и почит с титлата патриарх. Тогава той съставил и изложение на православното изповедание. После се отправил в Рим при папа Теодор, който бил приемник на Йоан. Папата го приел с почести, като православен Константинополски патриарх.

Когато в Константинопол се разчуло, че Пир се присъединил към православните, сорището на еретиците било омрачено от завист. Те пуснали сред народа лъжливия слух, че африканските епископи и папата са принудили Пир въпреки волята му да се присъедини към тях. Това стигнало и до царя. Той веднага пратил в Италия един свой сановник, еретика Олимпий, за да обърне отново Пир към монотелитското изповедание. Олимпий пристигнал в град Равена, призовал от Рим Пир и го убедил да се върне към предишната ерес. А той, подобен на пес, който се връща на избълваното, заслужил анатемата, на която впоследствие заедно с единомишлениците си бил предаден от светите отци.

Свети Максим, авата на Хризополския манастир, по това време се намирал в Рим. Той посъветвал блажения папа Мартин да свика поместен събор и да осъди царския типос като еретически и противен на учението на Христовата църква. Папата така и направил. Той свикал сто и пет епископи, сред които бил и авва Максим, и поставил за обсъждане заблужденията на Кир, Сергии, Пир и Павел, а също и царското еретическо изповедание. Лъжеучението било предадено на анатема и папата писал повсеместно до всички вярващи, като ги утвърждавал в православието, разяснявал еретическите заблуди и ги предпазвал от тях. Когато научил за това, царят се преизпълнил с гняв и силна ярост, изпратил в Италия своя наместник Теодор Калиопа и му заповядал да хване папа Мартин, против когото повдигнал лъжливите обвинения, че е встъпил в съглашение със сарацините, подстрекава ги да нахлуят в гръко-римското царство и да започнат война против царя, а също и че неправо изповядва вярата на светите отци и хули Пречистата Божия Майка. Когато пристигнал в Рим, царският наместник публично обвинил папата във всичко това.

Няколко дни преди това в Рим бил хванат и преподобният Максим заедно с ученика си Анастасий. Качили двамата на един кораб и в окови ги изпратили в

Константинопол. Така заповядал царят, защото знаел по чий съвет и по чие внушение бил свикан съборът, осъдил монотелитите и неговото послание. Когато преподобният пристигнал във Византия, при него се явили пратеници на царя, които още с погледа си издавали своята силна неприязън към него. Те безсрамно хванали преподобния, бос и без дрехи, окован във вериги, и го повлекли по улиците, а огорченият му ученик ги следвал. Накрая го затворили в едно тъмно помещение и не позволили на ученика му да остане с него, а го заключили в друга тъмница.

При него идвали пратеници, които с непрекъснати спорове и заплахи се надявали да го отклонят от правата вяра, бил призоваван и на разпити в царския дворец, ала той останал непоколебим.

Така в тъмницата Максим дочакал денят, в който съдиите се събрали да се съвещават какво да правят с него. Те смятали, че би било прекалено милостиво да го оставят да живее както и преди в заточение, и че е по-добре да го подложат на тежки мъчения отколкото да го осъдят на смърт. Затова го предали в ръцете на градския воевода.

Префектът заповядал да отведат свети Максим и учениците му в преторията. Тук беззаконният мъчител заповядал да свалят дрехите на светеца, да го хвърлят на земята и да го бият с остри волски жили, без да се посвени нито от старостта му, нито от почтения му вид, нито от изнуреното му от постнически подвизи тяло. Светият бил бит толкова жестоко, че земята се обагрила с кръвта му, а по тялото му не останало нито едно здраво място. После свирепият звяр с ярост се нахвърлил и върху учениците на преподобния и ги подложил на не по-малки изтезания. Докато слугите ги биели, глашатаят викал високо:

- Тези, които не се подчиняват на царските постановления и не се покоряват, са достойни да търпят такива страдания.

После мъчениците били хвърлени едва живи в тъмница.

На сутринта отново довели на съд светия и преподобен мъж заедно с първия му ученик Анастасий. Свети Максим цял бил покрит с рани, така че никой не можел без състрадание да гледа почтения старец. Но жестокосърдечните мъчители не го съжалили, а се озлобили още повече. Те отрязали без милост богоречивия му език, който изливал реки от премъдри учения и опровергавал еретическите мъдрувания, защото искали така да затворят богословските уста на светеца. Направили същото и с първия му ученик и хвърлили двамата в тъмница. Но Господ Бог, Който направил някога и малките деца способни да възхваляват Неговото свято име и дал на немия слово, дал и на тези Свои истински и верни раби - преподобния Максим изповедник и мъченик и ученика му преподобния Анастасий - възможност и без език да говорят още по-добре и по-ясно, отколкото преди. О, колко се смутили окаяните еретици, когато научили за това! Злобата им се разгоряла още повече и те отрязали дясната ръка на светеца и я хвърлили на земята. По същия начин постъпили и с ученика му. Другият му ученик, бившият апокрисиарий на Римската църква бил пощаден, защото понякога бил призоваван за секретар при царете.

После повлекли преподобния Максим и ученика по целия град за поругание - мъчителите показвали отрязаните им езици и ръце на народа и без срам хулели и осмивали страдалците. След това нечовешко издевателство и безчестно поругание те пратили всеки поотделно в далечно изгнание. Без да се

погрижат за тях, те ги оставили без храна, без дрехи, голи и боси. Много бедствия и страдания претърпели мъчениците по пътя. Заради тежките си рани преподобният Максим не можел нито да язди кон, нито да пътува в каруца. Воините сплели един кош, сложили в него страдащия старец и с голям труд го понесли към мястото на заточението. Те го отвели в една далечна скитска страна, която в Европа се нарича Алания, и го затворили в тъмница в град Схимарис. Преподобният му ученик още по пътя починал от жестоките си рани, а душата му преминала при Бога за безсмъртен живот.

Преподобният Максим живял още три години в тежки страдания в последното си изгнание. Затворен в тъмницата, той не получавал от никого нито необходимото за старините му служение, нито някаква човеколюбива грижа. Когато Господ пожелал да сложи край на болестите и скърбите му и да го изведе от тъмницата във вечния простор и веселие на небесното Царство, Той го утешил с едно Божествено явление, а после му възвестил часа на кончината му. Блаженият страдалец се преизпълнил с радост и макар винаги да бил готов за кончината, започнал усърдно да се приготвя да я посрещне. В радостния за него час на смъртта, той с веселие предал душата си в ръцете на Христа Бога, Когото обикнал от младини и за Когото толкова страдал.

Така Христовият изповедник и мъченик изменил жизнения си път и преминал в радостта на своя Господ. Той бил погребан в града, в който бил заточен. След погребението на гроба му можели да се видят три чудни светилника, които сияели с неизказан пламък и озарявали мястото. Светият, който през целия си живот бил светлина за света, след кончината си и до днес не престава да озарява всички хора с примера на своя добродетелен и многострадален живот и голямата си ревност по Бога. Светилниците над гроба му били ясно знамение за това, че Божият угодник се е заселил в небесните обители на Пресвета Троица, в незалязващото Божие царство, където като слънце сияе заедно с праведниците и се наслаждава да съзерцава Троичната светлина. След края на преподобния Максим останал жив ученикът му, апокрисиарият Анастасий, който впоследствие особено подробно описал житието, подвизите и страданията на своя отец и учител. От него приведохме със съкращения това, което е достатъчно за наша полза, за прослава на Бог, славен в светиите, Отец, Син и Свети Дух, на Когото и от нас, грешните, да бъде слава, чест и поклонение сега и завинаги и во веки веков. Амин.

© Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минейте ("Четъи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски.